RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.202 van 16 februari 2004
in de zaak A. 106.334/XIV-5129.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. SAROLEA,
kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
rue Saint-André 5

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 24 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VAN VRECKOM die, loco Advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Congolese nationaliteit, is in België binnengekomen op 23 juni 1999 en heeft zich op 20 december 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 1 maart 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 2000 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd:

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 8 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala-taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Van Vreckom loco Saraloa.
> Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Mbandaka (Evenaarsprovincie). Haar broer Raymond (CG/99/36417) zou zich in 1997, tijdens de opmars van Kabila's rebellenleger, als priester te Mbandaka in opdracht van de bisschop bezig hebben gehouden met de opvang van Rwandese Hutu-vluchtelingen, daarbij geholpen door de Belgische pater Herman. Na de inname in mei 1997 van Kinshasa door Kabila gaf pater Herman in België een persconferentie over de moord op Rwandese vluchtelingen door de troepen van Kabila, waarop Raymond werd bedreigd. Met behulp van pater Herman kon hij in 1998 naar België komen. Op 30 april 1999 vielen twee militairen bij betrokkene binnen op zoek naar de documenten van haar broer die op de vluchtelingen betrekking hadden. In de koffer waarin zijn boeken zaten, vonden ze één papier. De

volgende dag vielen drie mannen in burger binnen om de overige documenten op te eisen maar aangezien betrokkene nergens van wist, werd ze geslagen en opgepakt. Ze werd opgesloten in het BSRS-cachot in Mbandaka. Op 2 mei 1999 bleek een bewaker haar broer te kennen en hij liet haar om 18 uur ontsnappen. Hij nam haar op zijn fiets mee tot Basoko, waar ze de prauw naar Lukolela nam. Op 9 mei 1999 nam ze van daaruit de boot naar Kinshasa, waar ze haar intrek nam bij een vriend van haar broer. Die regelde in samenwerking met haar broer haar vertrek naar België. Op 22 juni 1999 nam ze het vliegtuig. De volgende dag kwam ze in België aan en vroeg ze er asiel aan.
Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aannemelijk kan maken dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat.
Zij baseert de door haar ingeroepen vrees op de hulp die haar broer, samen met de Belgische pater Herman, aan de Ruandese Hutu-vluchtelingen zou hebben geboden in 1997 en op de vervolging die hij om die reden zou hebben ondergaan. Het door betrokkene voorgelegde verslag dd. 29 september 1997 vanwege pater Herman betreffende de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Hutu-vluchtelingen in 1997 in het zuiden van de Evenaarsprovincie bevat enkel de getuigenis van pater Herman hieromtrent en vermeldt ook betrokkenes broer als getuige. Betrokkene zelf wordt in het verslag echter niet vernoemd. Bovendien heeft de problematiek in sterke mate aan actualiteit ingeboet aangezien het huidige Kongolese regime de bewuste mensenrechtenschendingen wijt aan zijn toenmalige bondgenoten maar huidige vijanden, met name de Rwandese Tutsi's en gelet op het feit dat het regime van Kabila de Hutu-vluchtelingen zelfs gebruikt in zijn strijd sinds medio 1998 tegen de door Rwanda en Oeganda gesteunde rebellenbewegingen.
Verder moet worden opgemerkt dat volgens haar verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. verhoor dd. 20 december 1999) haar broer, na te zijn ondervraagd in 1997, ongemoeid werd achtergelaten, waarna hij kort(e) tijd later naar België kwam.
Bovendien wordt betrokkenes vrees gerelativeerd door de overweging dat zij niet rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen die haar broer zouden hebben doen vluchten. De ernst van betrokkenes persoonlijke vrees voor vervolging wordt ook ondermijnd door haar verklaringen als zou ze begin mei 1999 (ongeveer twee jaar na de feiten die haar broer inriep) al na twee dagen detentie zijn vrijgekomen.
Verder ondermijnen een aantal tegenstrijdige en foute verklaringen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas. Zo stelde zij tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal in dringend beroep (cfr. verhoorverslag, p. 2) dat pater Herman tussen mei en september 1997 in België was en er een persconferentie gaf, en dat hierdoor de problemen van haar broer een aanvang namen. Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat haar broer pater Herman in België een brief schreef om naar België te kunnen vluchten, dat pater Herman hem vervolgens een visum bezorgde en dat hij ten slotte in september 1997 naar België kwam. Maar uit het genoemde rapport van pater Herman blijkt dat deze tussen maart en september 1997 onafgebroken in Kongo, en meer bepaald in Mbandaka en Boende, verbleef en pas op 23 september 1997 naar België reisde. Over haar broer stelde ze tijdens het verhoor in dringend beroep (p. 2) verder dat hij in 1998 naar België vluchtte, wat enerzijds in tegenspraak is met de geciteerde verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds met de documenten in zijn dossier waaruit blijkt dat hij al op 18 oktober 1997 in België aankwam. Uit ditzelfde dossier van betrokkenes broer blijkt overigens dat hij al op 18 april 1997 werd ingeschreven voor een religieuze opleiding aan Lumen Vitae in Brussel en sinds 4 juni 1997 ten laste werd genomen door Germaan Van Muylder, de provinciaal van de Missionarissen van het Heilig Hart te Borgerhout waar ook pater Herman toe behoort. Dit is in flagrante tegenspraak met betrokkenes bewering als zou haar broer na de genoemde persconferentie moeilijkheden ondervonden hebben die voor hem de aanleiding vormden om te beginnen met de voorbereiding van zijn vertrek naar België.
Ook van het relaas van betrokkenes eigen moeilijkheden wordt de geloofwaardigheid door tegenstrijdigheden ondermijnd. Zo stelde ze ten aanzien van het Commissariaat-generaal (cf. verhoorverslag p. 2) dat de militairen in burger die haar op 1 mei 1999 kwamen arresteren, het huis niet binnenkwamen terwijl ze ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze ‘deden alsof ze het huis doorzochten’.

Verder verklaarde ze dat de bewaker die haar liet ontsnappen, haar op zijn fiets meenam tot op de plaats waar ze de prauw moest nemen, terwijl ze ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat ze dit traject te voet aflegden.
Het enige door betrokkene voorgelegde document, het genoemde rapport dd. 29 september 1997 van pater Herman Van Dijck msc over de mensenrechtenschendingen in de Evenaarsprovincie in 1997, vermag niet aan bovenstaande vaststellingen iets te veranderen. Zoals aangetoond ondermijnt het immers veeleer de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas en kan het niet aannemelijk maken dat betrokkene vandaag enige gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren als gevolg van de beschreven gebeurtenissen.
Bij gebrek aan andere documenten kunnen noch betrokkenes reisweg, noch haar identiteit worden gecontroleerd.
Ten slotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van Mr. Sarolea geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen. Hetzelfde geldt voor hogergenoemde asielaanvraag van betrokkenes broer (CG/99/36417) dat op het niveau van de Dienst Vreemdelingenzaken negatief werd afgesloten aangezien hij geen gevolg gaf aan een oproeping voor verhoor.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).".

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert:

"1. Eerste en enige middel: Manifest gebrek aan motivering wat een schending uitmaakt van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.
Overwegende dat de eiseres voor wat de motivering van de bestreden beslissing betreft, verwijst naar deze beslissing waarvan c(k)opie in bijlage;
Eerste onderdeel: Wat betreft de actualiteit en de relevantie van het rapport van Pater Herman voor de beoordeling van de vrees voor vervolgingen van de eiseres;

Overwegende dat de eiseres, zoals de bestreden beslissing correct stelt, haar asielaanvraag baseert op de hulp die haar broer, Raymond, samen met de Belgische pater Herman heeft geboden aan Rwandese Hutu-vluchtelingen in Mbandaka in 1997;
Dat de bestreden beslissing echter het belang van het rapport van de Belgische pater Herman in twijfel trekt voor de beoordeling van de vrees voor vervolging in hoofde van de eiseres, door te stellen dat dit enkel de getuigenis is van pater Herman en de broer van de eiseres en dat zijzelf niet in het rapport vermeld staat;
Dat deze overweging niets afdoet aan het belang van het geciteerde rapport (stuk 2), omdat het niet betekent dat de eiseres niet zou kunnen het voorwerp uitmaken van vervolgingen omwille van het feit dat pater Herman en de broer van eiseres de misdaden van de militairen van Kabila hebben openbaar gemaakt voor de westerse wereld;
Dat de Congolese regering wel degelijk weet dat de broer van de eiseres daarom is gevlucht naar België en dat dit de reden was voor de vervolgingen die de eiseres heeft ondergaan, namelijk arrestatie, mishandelingen en arbitraire detentie;
Dat de eiseres pas is kunnen vluchten, niet doordat ze is vrijgelaten door de Congolese overheden, maar doordat een bewaker nog iets verschuldigd was aan haar broer, doordat deze laatste hem het leven had gered en daarom besloot om de eiseres te helpen om te ontsnappen;
Dat zelfs een andere broer van de eiseres recent is gearresteerd, wat nog niet was gebeurd toen de eiseres werd verhoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen, maar dit toont aan dat het risico voor vervolgingen niet moet worden onderschat, zoals de bestreden beslissing doet;
Dat het feit dat de eiseres niet wordt vernoemd in het rapport van pater Herman, niets afdoet aan het feit dat de Congolese overheden wel degelijk weten dat zij de zus is van Raymond die is gevlucht naar België en dat de wetenschap over deze familieband al meer dan voldoende is om de eiseres te vervolgen omwille van de vroegere activiteiten van haar broer;
Dat de bestreden beslissing stelt dat het rapport van pater Herman veel aan actualiteit heeft ingeboet, omdat het huidige Congolese regime de bewuste mensenrechtenschendingen wijt aan zijn toenmalige bondgenoten maar huidige vijanden, met name de Rwandese Tutsi's en gelet op het feit dat het regime van Kabila de Hutu-vluchtelingen zelfs gebruikt in zijn strijd sinds medio 1998 tegen de door Rwanda en Uganda gesteunde rebellenbewegingen;
Dat de bestreden beslissing niet aanwijst op welke betrouwbare objectieve bronnen zij deze beweringen baseert en dat de doelstelling van de formele motivering, namelijk aan betrokkene laten begrijpen waarom de bestreden beslissing is genomen, niet is bereikt;
Dat de bestreden beslissing zich bovendien baseert op beweringen die uitgaan van de Congolese overheid, die in het geval van de eiseres net de vervolger is, wat totaal niet in overeenstemming is met de plicht die rust op de Commissaris-generaal om zich te baseren op objectieve en onpartijdige informatie;
Dat de Congolese overheden natuurlijk de beschuldigingen van mensenrechtenschendingen gaan afwijzen en afschuiven op anderen, wat ze namelijk altijd hebben gedaan;
Dat het Congolese altijd sinds het aantreden van oud-president Laurent-Désiré KABILA onder vuur heeft gelegen door internationale mensenrechtenorganisaties voor het systematisch vervolgen van politieke opposanten, zelfs indien het om vreedzame opposanten gaat en zelfs ongewapende burgers vermoorden;
Dat het daarom onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing de vergoeilijkingen aangrijpt van een regime dat bekend staat om grove mensenrechtenschendingen;
Dat verschillende internationale mensenrechtenorganisaties steeds hebben gerapporteerd over de mensenrechtenschendingen door de militairen van Kabila en dat het van algemene bekendheid is dat Kabila nooit aan het UNHCR of aan Amnesty International hebben toegelaten om een objectief en onpartijdig onderzoek uit te voeren naar de slachtingen van Rwandese Hutu-vluchtelingen waar de broer van de eiseres werkzaam was;
Dat daarom de correctheid van de bewering van de Congolese overheid serieus in twijfel kan getrokken worden indien deze de mensenrechtenschendingen toeschrijft aan de Rwandese Tutsi's die haar vroegere bondgenoten waren;
Dat die beweringen in ieder geval elke objectiviteit en onpartijdigheid missen om de actualiteit van het rapport van de pater Herman in twijfel te trekken, gelet op het feit dat

een objectief en onpartijdig onderzoek naar de verantwoordelijkheden steeds onmogelijk is gemaakt en verhinderd door de Congolese regering zelf;
Dat de bestreden beslissing niet op een ernstige wijze de actualiteit van het rapport van de pater Herman m twijfel kan trekken door enkel te verwijzen naar de beweringen van de beschuldigde in deze zaak, namelijk de Congolese regering zelf, die vervolgens de broer van de eiSeres heeft vervolgd, net als de eiseres zelf;
Dat de beweringen van de Congolese regering, volgens dewelke zij het niet zijn geweest die de mensenrechtenschendingen hebben begaan trouwens niet nieuw zijn en reeds gehanteerd werden ten tijde van de openbaarmaking van deze moorden door de pater Herman en de internationale hetze die erop volgde;
Dat de bestreden beslissing, door dergelijke beweringen aan te halen als motivering van een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van iemand die ernstige redenen aanhaalt (t)om te worden vervolgd door deze overheden, die natuurlijk hun betrokkenheid ontkennen en afschuiven op anderen, nalaat zich te baseren op de objectieve en onpartijdige informatie van mensenrechtenorganisaties, die ten minste neutraal staan ten aanzien van de eiseres;
Dat de bestreden beslissing helemaal nalaat acht te slaan op rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International, die openlijk de schuld van de AFDL-troepen en de huidige Congolese regering aanklagen in de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Rwandese vluchtelingen en zelfs ten aanzien van Congolese burgers in het Oosten en het Westen van Zaïre, en zelfs meer specifiek in Mbandaka, waar de broer van de eiseres en Pater Herman werkzaam waren;
Dat het rapport van Amnesty International van 3 december 1997 'sDemocratic Republic of Congo- Deadly alliances in Congolese forests' overduidelijk spreekt over mensenrechtenschendingen door alle vechtende partijen (stuk 2);
Dat dit rapport stelt dat sinds september 1996 en in de loop van het jaar 1997, de meeste moorden en andere zware mishandelingen ten aanzien van Rwandese Hutu-vluchtelingen door de AFDL-troepen zijn gepleegd, onder leiding van de, nu reeds overleden, President Laurent-Désiré KABILA (stuk 2, p. 2);
Dat dit rapport van Amnesty International wel als iets onafhankelijker en onpartijdiger kan worden beschouwd dan de beweringen van de betrokken partij die in dit geval wordt beschuldigd van grove mensenrechtenschendingen, namelijk de Congolese regering zelf;
Dat de bestreden beslissing totaal onbetrouwbare informatie hanteert in haar motivering, waar niet op een ernstige wijze geloof kan worden gehecht, gelet op de bewijzen en verslagen van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International, die de schuld van de Congolese regering aan de kaak stellen in deze zaak;
Dat de Congolese regering alle middelen heeft gebruikt om een grondig onderzoek van deze moorden onmogelijk te maken, volgens het rapport van Amnesty International (stuk 2, p. 3) waardoor bewijsmateriaal is verdwenen, dit terwijl de Congolese regering beweert onschuldig te zijn;
Dat de sabotagepogingen door de Congolese regering ten aanzien van de pogingen van de VN en Amnesty International om een onafhankelijk onderzoek te voeren, niet kan in overeenstemming gebracht worden met de gedragingen van iemand die echt onschuldig is en die in dat geval onmiddellijk de onafhankelijke instanties hun onderzoek zou laten doen, indien men niets te verbergen heeft;
Dat het rapport van Amnesty International de moorden in Mbandaka, waar de broer van de eiseres en Pater Herman werkzaam waren, beschrijft in anderhalve bladzijde (stuk 2, p. 6);
Dat het rapport letterlijk stelt dat het wel degelijk de AFDL-militairen zijn (van Kabila) die verantwoordelijken zijn voor de moorden;
Dat de overgrote meerderheid van de Congolese burgers in Mbandaka weigerde om deel te nemen in de moorden van de Rwandese vluchtelingen, indien hen dat werd gevraagd door de AFDL-militairen, volgens het rapport en dat vele burgers zelfs grote risico's namen door Rwandese vluchtelingen onderdak te geven, hen te helpen vluchten of door hen de raad te geven om witte banden om hun hoofden te dragen, zodat ze zouden overkomen als AFDL-aanhangers;
Dat dergelijke gedetailleerde beschrijvingen van maneuvers om aan de dood te ontsnappen niets aan de verbeelding overlaten en er door voldoende onafhankelijke bronnen werd gemeld dat het de AFDL-militairen waren die de hand hadden in de moorden en mensenrechtenschendingen;

Dat de Congolese regering de schuld probeert te steken op de andere vechtende partijen, maar uit het rapport van Amnesty International blijkt dat de moorden op ongewapende burgers in het Westen van Congo begonnen na het vertrek van de ex-FAR-milities, zodat die moorden enkel konden uitgevoerd zijn door de enig achterblijvende partij, de AFDL-militairen;
Dat het rapport het verder uitgebreid heeft over de obstructie door de Congolese overheden, namelijk de AFDL die onder leiding van Laurent-Désiré KABILA daarna aan de macht is gekomen, van de pogingen van Amnesty International en de VN om onafhankelijke onderzoeken ter plaatse uit te voeren (stuk 2, p. 18-19 en p. 20-22).
Dat verschillende humanitaire organisaties zelfs hebben gemeld dat ze werden gebruikt door het AFDL om vluchtelingen aan te trekken uit hun schuilplaats om dan vervolgens te worden vermoord door het AFDL (stuk 2, p. 18);
Dat de VN in eerste instantie niet werd toegelaten door de AFDL-regering om een onderzoek uit te voeren en dat de Speciale Gezant van de VN zelfs werd beschuldigd door de Congolese regering van vooroordelen ten aanzien van het AFDL (stuk 2, p. 21);
Dat er zelfs een nauwelijks verbloemde bedreiging werd uitgesproken door te zeggen dat de missie het risico liep te worden vermoord in Masisi en dat er werd aan toegevoegd dat er 'een overlevende zou zijn om het verhaal na te vertellen' (stuk 2, p. 21);
Dat vervolgens de regering aankondigde 'geen tijd meer te hebben om over het onderzoek te spreken' (stuk 2, p. 21);
Dat uiteindelijk na vele maanden het onderzoek toch mocht plaatsvinden, maar onder de voorwaarden bepaald door de Congolese regering, die zich het recht toeëigende om het rapport te herbekijken en de maandenlange vertraging doet natuurlijk in ieder geval vrezen dat er meer dan voldoende tijd is geweest om de belangrijkste bewijzen te doen verdwijnen en getuigen te intimideren of te elimineren. doordat de Congolese regering erin geslaagd was om het onderzoek met vele maanden uit te stellen (stuk 2, p. 21);
Dat de bestreden beslissing een manifest verkeerde interpretatie heeft gehanteerd van de gebeurtenissen waarover Pater Herman heeft gerapporteerd, zoals deze bevestigd worden door rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties (stukken 2, 5 en 6); Dat indien de bestreden beslissing de actualiteit en pertinentie van het rapport van Pater Herman in twijfel wou trekken, zij dit had moeten doen op basis van onpartijdige en onafhankelijk verslagen en niet op basis van de beweringen van degene die als schuldige wordt aangewezen voor de grove mensenrechtenschendingen door net de verslagen de onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;
Dat de Raad van State in principe niet gemachtigd is om oordelen te vellen over politieke situaties in het land van oorsprong van de kandidaat-vluchteling om zijn oordeel in de plaats te stellen, tenzij er echt sprake is van een manifest verkeerd interpretatie van de voorhanden zijnde informatie, zoals die bekend is of moest zijn voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen;
Dat het zeer gevaarlijk is om in dossier van kandidaat-vluchtelingen zich te baseren op de beweringen van een regering die door onafhankelijke bronnen wordt beschuldigd van grove mensenrechtenschendingen en het tegenwerken van een onafhankelijk onderzoek;
Dat de verklaringen van onschuld gedaan door de Congolese regering totaal aan geloofwaardigheid en onafhankelijkheid missen in het licht van deze omstandigheden;
Dat het daarom manifest onredelijk is van de bestreden beslissing om deze beweringen te hanteren, tegen de verslagen van onafhankelijke en onpartijdige mensenrechtenorganisaties in, om de verklaringen van de eiseres, haar broer en Pater Herman af te doen als verzinsels;
Dat het daarom wel aan de Raad van State toekomt om in dit geval te oordelen dat de bestreden beslissing een manifest onjuiste interpretatie hanteert van historische feiten in de geschiedenis van de Democratische Republiek van Congo (ex-Zaïre) en dat de bestreden beslissing een manifest onjuiste motivering vertoont, in strijd met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
Dat daarom de bestreden beslissing de doelstelling van de formele motivering niet bereikt en een grove schending begaat van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van het grondgebied, evenals als van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

Dat overigens de bestreden beslissing in dit stadium van de asielprocedure, met name de ontvankelijkheidsfase, nog niet is gemachtigd om de gegrondheid van de asielaanvraag van de eiseres te onderzoeken, waar ze wel een oordeel over velt door de stellen dat 'betrokkene niet aannemelijk kan maken dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat';
Dat het vaste rechtspraak is dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van de ontvankelijkheidsfase nog niet mag overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid, vooraleer er een beslissing werd genomen dat een verder onderzoek noodzakelijk is;
Dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de ontvankelijkheid enkel mag onderzoeken of de asielaanvraag van de eiseres niet manifest ongegrond is of onontvankelijk;
Dat zelfs als men zou aannemen dat de tweede verwerende partij zou mogen onderzoeken in dit stadium of de eiseres aannemelijk maakt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, dat moet er vastgesteld worden dat de eiseres dit wel degelijk aannemelijk maakt door haar coherent verhaal dat vrij is van grote contradicties enerzijds en anderzijds doordat de vrees voor vervolging die de eiseres aanhaalt in overeenstemming is met de algemeen gekende situatie in de Democratische Republiek van Congo, zoals die bevestigd wordt door de onafhankelijke bronnen, zoals hierboven geciteerd, maar die op een manifest verkeerde manier wordt geïnterpreteerd door de tweede verwerende partij;
Dat er in dit stadium nog niet moet worden nagegaan of de eiseres een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoont, maar enkel of asielaanvraag van de eiseres niet als manifest ongegrond voorkomt, zodat er nog niet mag onderzocht worden of de asielaanvraag ongegrond is, zoals de bestreden beslissing doet; Dat deze motivering een manifeste verkeerde interpretatie uitmaakt van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, net als van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
2. Tweede onderdeel: Wat betreft de problemen van de broer van de eiseres.
Overwegende dat de bestreden beslissing lijkt te insinueren dat de vrees voor vervolging in hoofde van de broer van de eiseres te relativeren valt, nu hij ongemoeid te zijn gelaten na een ondervraging;
Dat de broer van de eiseres voelde dat hij zzer (zeer) grote problemen zou krijgen en daarom zo vlug mogelijk voorzorgen heeft genomen om zijn land van oorsprong te verlaten; Dat het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken is gecontacteerd geweest en vervolgens Meneer COPPIETERS, Belgische Ambassadeur, persoonlijk is tussengekomen om de broer van de eiseres zo snel mogelijk het land uit te krijgen met een studentenvisum, nadat deze laatste hem zijn problemen had toegelicht;
Dat men aan de broer van de eiseres, noch aan de eiseres kan verwijten dat deze eerste zeer vlug het land heeft kunnen verlaten door de tussenkomst van verschillende belangrijke personen en dat hij daardoor niet is gearresteerd of mishandeld;
Dat de bestreden beslissing immers zelf bevestigt dat de broer van de eiseres korte tijd na de ondervraging naar België is gekomen;
Dat het feit dat de broer van de eiseres de Congolese regering heeft beschuldigd van grove mensenrechtenschendingen en daar een getuige is van geweest, al meer dan voldoende is voor de Congolese regering om hem als een verrader te beschouwen en een politiek opposant;
Dat het huidige Congolese regime berucht is om de systematische vervolging van politieke opposanten en van mensenrechtenorganisaties, zoals leden van AZHADO;
Dat de stelling van de bestreden beslissing als zou de broer niet genoeg problemen hebben gekend, niet vermag de bestreden beslissing te motiveren zodat een bevestigende beslissing van weigering van verblijf gerechtvaardigd is;
Dat deze motivering ingaat tegen de algemeen gekende politieke situatie in de Democratische Republiek van Congo;
Dat er frequent wordt aan herinnerd door de Raad van State dat de motivering nog des te scrupuleuser moet zijn indien ze leidt tot de conclusie dat de aanvraag manifest ongegrond is (stuk 3: R.v.St., 56.754, 8 december 1995, R.v.St., 57.708, 22 januari 1996, geciteerd in BERNARD, F., op. cit., R.D.E., 1999, nr. 102, p. 114);

Dat de bestreden beslissing op manifeste wijze niet voldoet aan de verplichting tot formele motivering en een manifeste appreciatiefout begaat door te (de) vervolgingen die de eiseres en haar broer hebben ondergaan te minimaliseren;
Dat het overigens niet nodig is dat een kandidaat-vluchteling al vervolgingen heeft ondergaat om te worden erkend als vluchteling, maar dat deze enkelmoet aantonen dat bij ernstige redenen heeft om te vrezen dat hij vervolgingen zal ondergaan omwille van één van de criteria opgesomd in de Conventie van Genève en dat het daarom niet kan dienstig zijn voor de bestreden beslissing om de vrees voor vervolgingen m hoofde van de eiseres te minimaliseren door te stellen dat de broer van de eiseres slechts één keer is ondervraagd en daarna geen problemen heeft gehad, als blijkt dat de eiseres wel degelijk is gearresteerd, mishandeld en vastgehouden en slechts vrijgekomen is door de hulp van een bewaker die haar heeft helpen ontsnappen;
Dat deze motivering niet toelaat aan de eiseres om te geloven dat ze geen vervolgingen meer zal ondergaan in geval van terugkeer naar de Democratische Republiek van Congo, gelet op de vervolgingen die zij persoonlijk wél heeft ondergaan omwille van de activiteiten van haar broer, die als politiek opruiend worden beschouwd;
3. Derde onderdeel: Wat betreft de relativering van de vrees voor vervolgingen in hoofde van de eiseres;
Overwegende dat de bestreden beslissing beweert dat de vrees van de eiseres moet worden gerelativeerd omdat zij niet rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen die haar broer hebben doen vluchten en omdat zij na twee dagen detentie al(s) was vrijgekomen en dat dit plaatsvond twee jaar na de feiten die haar broer inriep;
Dat deze overweging van generlei belang is om de vrees in hoofde van de eiseres te evalueren, nu het voldoende is om een familielid te zijn van een politiek opposant om ook te worden vervolgd door de Congolese overheden;
Dat de familieband die een kandidaat-vluchteling heeft met iemand die wordt beschouwd als politiek opposant tot gevolg heeft dat deze kandidaat-vluchteling het risico loopt om met de politieke opinies te worden vereenzelvigd van het politiek actief familielid die als opposant wordt beschouwd door de regeringsoverheden;
Dat de eiseres in haar woning in Mbandaka nog veel spullen van haar broer Raymond had liggen en dat dit de reden was waarom de militairen haar verdachten van het verbergen van documenten van haar broer die betrekking hadden op de hutu-vluchtelingen;
Dat de Congolese regering de eiserez(s) beschuldigden van het verbergen van deze documenten en aldus van het medeplichtig zijn aan de activiteiten van haar broer, wat dus inhield dat de politieke activiteiten en opinies van de broer van de eiseres ook aan haar werden toegeschreven;
Dat het feit dat de eiseres dus niet rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen die haar broer ertoe hebben aangezet om het land te ontvluchten, totaal niet terzake doen en dat de bestreden beslissing niet de verklaringen van de eiseres in aanmerking neemt als deze verklaart dat de militairen haar vervolgden en beschuldigden van het verbergen van documenten van haar broer met betrekking tot de Hutu-vluchtelingen;
Dat de bestreden beslissing aldus geen rekening houdt met het geheel van de elementen van het dossier van de eiseres en enkel elementen aanhaalt om een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te motiveren;
Dat er geen rekening is gehouden met het feit dat de eiseres wel degelijk een gegronde reden heeft om vervolgingen te vrezen in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong, omwille van haar familieband met haar broer, die als politiek opposant wordt beschouwd, nu hij werkzaam was met Pater Herman, die de mensenrechtenschendingen door de AFDL-troepen heeft openbaar gemaakt;
Dat de eiseres een ernstig risico loopt om nog verdere vervolgingen te ondergaan, doordat de huidige regering meent dat zij nog over bewijsstukken beschikt die de schuld van de AFDL-troepen aantonen en dat zij dus zal blijven vervolgd worden op verdenking van het verbergen van deze bewijzen;
Dat om die redenen de politieke opinies van de broer van de eiseres aan haar worden toegeschreven en dat dit de reden van de vervolgingen is die ze al heeft ondergaan en die ze nog vreest te ondergaan;
Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het geheel van de elementen van het dossier en op manifest onjuiste wijze stelt dat het feit dat de eiseres niet op rechtstreekse wijze is betrokken geweest in de activiteiten van haar broer, zou betekenen dat de eiseres helemaal niets te vrezen zou hebben;

Dat de bestreden beslissing vervolgens opwerpt dat de persoonlijke vrees van de eiseres wordt ondermijnd door het feit dat ze al na twee dagen is vrijgekomen;
Dat de bestreden beslissing een manifest verkeerde interpretatie hanteert van de gebeurtenissen, zoals verhaald door de eiseres;
Dat de eiseres namelijk niet op officiële wijze is vrijgelaten door de regeringsoverheden, maar dat iemand haar heeft geholpen om te ontsnappen, namelijk een bewaker die haar broer kende omdat deze reeds zijn leven al had gered;
Dat de eiseres dus niet is vrijgelaten, maar is ontsnapt, waardoor ze nog ernstiger redenen heeft om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong;
Dat indien de eiseres zou vrijgelaten zijn na amper twee dagen, dan kan de vraag worden gesteld of ze nog wel redenen had om te vrezen dat ze nog zou worden vervolgd, maar in dit geval neemt de bestreden beslissing helemaal niet in aanmerking dat indien men ontsnapt uit de gevangenis of een commissariaat waar men is opgesloten, er zeer zeker vervolgingen te vrezen zijn indien de overheden die persoon terug snappen, gezien het(t) zelfs in westerse landen normaal is dat ontsnapte gevangenen een bijkomende veroordeling kunnen krijgen omwille van een ontsnapping of een poging daartoe;
Dat dit niet anders is de Democratische Republiek van Congo, met in dat geval nog de bijkomende omstandigheid dat de betrokken gevangene die na een ontsnapping terug wordt gevat, het ernstig risico loopt om nog eens extra hard te worden gestraft door folteringen;
Dat de bestreden beslissing en manifest verkeerde motivering vertoont, door deze algemeen gekende feiten niet in aanmerking te nemen en de verklaringen van de eiseres op totaal verkeerde wijze weer te geven door te spreken van een vrijlating, terwijl het in feite een ontsnapping is, wat integendeel de geloofwaardigheid van een ernstige reden om te vrezen voor vervolgingen verhoogt, in de plaats van deze te ondermijnen, zoals de bestreden beslissing stelt;
Dat ook op dit punt van de motivering van de bestreden beslissing een schending van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève moet worden vastgesteld;
4. Vierde onderdeel: Wat betreft de komst van Pater Herman en de broer van de eiseres naar België.
Overwegende dat de bestreden beslissing aan de eiseres verwijt dat ze zou gezegd hebben tijdens het verhoor in dringend beroep dat de Pater Herman tussen mei en september 1997 in België zou geweest zijn, terwijl uit het rapport dat hij heeft opgesteld blijkt dat hij in die periode onafgebroken in Congo was;
Dat de bestreden beslissing ook vaststelt dat de eiseres voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de Pater Herman aan haar broer een visum heeft bezorgd en dat de broer van de eiseres in september 1997 naar België kwam;
Dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen blijkt dat de eiseres niet heeft verklaard dat de Pater Herman tussen mei en september 1997 in België was;
Dat de eiseres heeft verklaard tijdens het verhoor in dringend beroep:
‘(...) Herman kwam naar Brussel en gaf persconferentie en sprak beetje over die gedode Rwandese vluchtelingen (hij noemde aantal van 2.500 doden) en over samenwerking van mijn broer om hen te begraven. Was na de inname van Kinshasa door Kabila. Herman had ook de lijst van de gedoden, zei hij nog. In Kongo volgen ze dat interview ook op de radio. Vanaf nu had hij problemen. De Monseigneur zette stappen om de broer te laten vertrekken naar België, en Herman hielp daar ook bij. Was in 97. (...)’
‘(...) Wanneer was die inname van Kinshasa? In mei 97. Daarna kwam Herman naar België. (...)’. (stuk 4, p. 2-3);
Dat uit de verklaringen van de eiseres blijkt dat zij helemaal niet heeft gezegd dat Pater Herman in België was tussen mei en september 1997, maar enkel dat hij naar België is gekomen ergens na de staatsgreep door Kabila;
Dat de tweede verwerende partij aan de eiseres nooit de expliciete vraag heeft gesteld wanneer Pater Herman nu juist naar België is gekomen, wat een verkeerde interpretatie van de verklaringen van de eiseres had kunnen vermijden;
Dat de woorden van de eiseres ‘daarna kwam Herman naar België’ wet inhouden dat ze heeft verklaard dat Pater Herman in mei 1997 naar België is gekomen, maar dat hij

naar België is gekomen na de gebeurtenissen in Mbandaka, waarbij duizenden Rwandese Hutu-vluchtelingen zijn gedood;
Dat de bestreden beslissing de eiseres woorden in de mond legt die ze niet heeft uitgesproken, gezien het duidelijk uit de nalezing van het verhoorverslag in dringend beroep blijkt dat de eiseres nergens heeft verklaard dat de Pater Herman in België was tussen mei en september 1997;
Dat als de tweede verwerende partij nalaat om aan de eiseres de uitdrukkelijke vraag te stellen wanneer Pater Herman naar België is gekomen, zij niet het recht heeft om te beweren dat de eiseres heeft verklaard dat Pater Herman in België was tussen mei en september 1997, wat niet wordt bevestigd door het verhoorverslag;
Dat de bestreden beslissing eveneens op dit punt een manifest verkeerde motivering vertoont, die wordt tegengesproken door het verhoorverslag in dringend beroep en de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden zijn;
Dat de nota's die genomen zijn door de raadsman van de eiseres tijdens het dringend beroep het volgende vermelden (het verhoor gebeurde in het Frans en de juriste typte de verklaringen om een computerverslag te maken, wat ook aanleiding kan gegeven hebben tot het feit dat bepaalde verklaringen niet zijn geregistreerd e(o)f op foutieve wijze (zie de soms rare zinsconstructies in het verslag en verkeerde woorden, zoals ‘gedoden’):
‘Ils on fait comprendre à son frère s'il transmettrait ses preuves, il en supportait les conséquences. Il est parti fin '97, début '98, il est arrivé en Belgique. Quand il a eu l'idée de venir en Belgique? En '97, après les menaces. Ils ont fait démarches auprès de l’Ambassade belge pour obtenir visa: pas obtenu. Par après: quand même obtenu une visa par le biais du Père Herman. Il est arrivé en Belgique quand ? Ne sait pas vraiment à quelle date exactement. Elle se trouvait à Mbandaka. L'a appris par lettre de son frère.’ (stuk 7);
Dat het toch verwonderlijk is om vast te stellen dat er grote verschillen zijn tussen de nota's genomen door de raadsman van de eiseres en het verhoorverslag van de tweede verwerende partij;
Dat de nota's genomen door de raadsman van de eiseres veel volledіger zijn en ongeveer 8 à 9 pagina's beslagen, terwijl het verslag van de tweede verwerende partij zeer schematisch is en slechts drie pagina's beslaat;
Dat de bovenvermelde passage uit de verklaringen van de eiseres door het verhoorverslag van de tweede verwerende partij wordt weergegeven als volgt:
‘Vanaf nu had hij problemen. De Monseigneur zette stappen om de broer te laten vertrekken naar België, en Herman hielp daar ook bij. Was in 97. Ze probeerden een studievisum te krijgen, maar dat lukte niet. Welke problemen had hij dan? Werd bedreigd. Door de regering, door de gouverneur van Mbandaka, Mola. Welke bedreigingen? Mondelinge; hij moest alle bewijzen ofwel aan de regering geven o(f)wel doen verdwijnen. Als ze vernamen dat hij die info doorgaf, zou hij ofwel zijn familie in gevaar zijn! Wanneer vertrok hij effectief? In 98. Pater Herman heeft stappen gezet, zo kon broer toch vertrekken. Het studievisum heeft hij niet gekregen dus? Jawel, Herman van hier (België) uit geregeld. Wanneer kwam broer effectief naar België? In ‘98. Wanneer precies? Weet ik niet precies. Ik vernam het via een brief van hem vanuit België’. (stuk 4, p. 2)
Dat hieruit blijkt dat de eiseres wel degelijk heeft duidelijk gemaakt dat ze niet meer zeker wist wanneer haar broer naar België was gekomen, en dat ze heeft verklaard dat dit eind 1997, begin 1998 moet geweest zijn;
Dat uit het dossier van de broer van de eiseres zou blijken dat hij in oktober 1997 naar België was gekomen;
Dat dit volledig in overeenstemming is met de verklaringen van de eiseres, die de aankomst van haar broer situeerde tussen eind 1997 en begin 1998, met de precisering dat ze het niet precies wist en het enkel heeft vernomen van een brief van haar broer, gezien zijzelf in Mbandaka verbleef en dus niet rechtstreeks betrokken was bij de voorbereidselen van het vertrek van haar broer;
Dat de bestreden beslissing de verklaringen van de eiseres op totaal vertekende manier heeft weergegeven, door niet t(r)e vermelden in het verhoorverslag dat de eiseres verklaarde dat haar broer naar België kwam tussen eind 1997 en begin 1998;
Dat dit een correcte situering was en van de eiseres met kan geëist worden, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, om een preciezere tijdsaanduiding te

geven, omdat ze zelf niet aanwezig was en in Mbandake woonde toen de voorbereidsels we(a)ren getroffen;
Dat het bovendien gaat om gebeurtenissen van ongeveer vier jaar geleden, zodat het voordeel van de twijfel moet toegekend worden aan de eiseres, wat betreft de situering in de tijd van gebeurtenissen van dergelijke lange tijd geleden;
Dat de eiseres voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar broer in september 1997 naar België kwam, maar dat dit geen contradictie is met de gegevens van het dossier van haar broer in die mate dat dit als een belangrijke incoherentie zou kunnen worden bestempeld;
Dat de eiseres enkel de tijdsperiode kon situeren wanneer haar broer naar België kwam en dat september 1997 (zoals de eiseres verklaarde) ten aanzien van oktober 1997 (wanneer haar broer effectief naar België kwam) niet als een dergelijke fout kan beschouwd worden die de geloofwaardigheid van de eiseres ondermijnt, gelet op de voorgaande omstandigheden;
Dat het feit dat de broer van de eiseres al op 18 april 1997 werd ingeschreven voor een religieuze opleiding aan Lumen Vitae in Brussel en op 4 juni 1997 ten laste werd genomen door Germaan Van Muylder, de provinciaal van de Missionarissen van het Heilig Hart te Borgerhout, waartoe Pater Herman ook behoort;
Dat de eiseres nooit heeft beweert dat de eerste stappen pas werden ondernomen om haar broer naar België te krijgen na de persconferentie die gegeven werd door Pater Herman in september 1997;
Dat nergens blijkt uit de verklaringen van de eiseres dat ze heeft verklaard dat er pas dan is begonnen met het proberen van een studentenvisum te verkrijgen voor haar broer;
Dat integendeel, de eiseres heeft verklaard dat er is geprobeerd om een studentenvisum te verkrijgen voor haar broer, maar dit niet lukte in eerste instantie;
Dat het inderdaad zo is dat de broer van de eiseres al was ingeschreven voor de betrokken religieuze opleiding en ook dat de tenlasteneming was uitgevoerd, maar dat het pas na de persconferentie was dat het dringend werd dat de broer van de eiseres naar België kwam en dat hij dan ook Pater Herman heeft aangeschreven, die is tussengekomen om de procedure te versnellen, die al eerder was begonnen, om een studentenvisum te bekomen en dat dankzij de tussenkomsten daarna het dan toch gelukt is om dat visum te verkrijgen;
Dat het feit dat de broer van de eiseres al was ingeschreven voor de religieuze opleiding in juni 1997 niet betekent dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de problemen van de broer van de eiseres ernstig zijn geworden na de persconferentie gegeven door Pater Herman, wat de versnelling van de visumprocedure heeft genoodzaakt,
Dat de motivering van de bestreden beslissing ook op dit punt een manifeste schending is van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
5. Vijfde onderdeel: Wat betreft de huiszoeking door de militairen bij de eisers;
Overwegende dat de bestreden beslissing aan de eiseres verwijt dat ze zich zou hebben tegengesproken over het feit dat de militairen al dan niet haar huis zouden hebben onderzocht bij haar arrestatie;
Dat de eiseres volhardt in haar verklaringen, met name dat op 30 april de militairen bij haar zijn gekomen en het huis hebben doorzocht, terwijl op 1 mei ze het huis niet binnengingen en haar arresteerden om haar naar de BSRS te brengen;
Dat men zich kan vragen stellen bij de betekenis van de zin ‘ze deden alsof ze het husi (huis) doorzochten’, iets wat de eiseres nooit heeft verklaard;
Dat de eiseres altijd duidelijk is geweest op dit punt en ze niet kan begrijpen hoe iemand nu kan doen alsof men een huis onderzoekt ...;
Dat gelet op deze zeer dubbelzinnige zin die de eiseres nooit heeft uitgesproken en waarvan niet kan worden gezegd hoe die moet worden geïnterpreteerd, de bestreden beslissing niet aan de eiseres kan tegenwerpen zich hebben tegengesproken op dit punt;
Dat haar op zijn minst niet kan worden verweten dat ze zou verklaard hebben voor de dienst Vreemdelingenzaken dat op 1 mei de militairen het huis hebben onderzocht, terwijl ze tijdens het verhoor in dringend beroep zou gezegd hebben dat de militairen op 1 mei het huis niet hebben onderzocht;
Dat de contradictie die aan de eiseres wordt verweten totaal niet op ondubbelzinnige wijze kan worden vastgesteld op basis van de voorhanden zijnde verhoorverslagen;
Dat om die reden de bestreden beslissing ook op dit punt een manifeste schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

6. Zesde onderdeel: Wat betreft het traject afgelegd door de eiseres en de bewaker na de ontsnapping;
Overwegende dat de bestreden beslissing aan de eiseres verwijt dat ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat ze van de gevangenis door de bewaker werd vergezeld en dit te voet, terwijl ze op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verklaard dat ze dit traject hebben afgelegd per fiets;
Dat de eiseres tijdens het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken, wat altijd een zeer kort verhoor is, en waarbij steevast aan de betrokkene wordt herinnerd om (a)enkel de hoofdzaken te vertellen, niet heeft vermeld dat de bewaker zijn fiets bijhad, omdat ze meende dat dit een detail was;
Dat de eiseres meent dat omwille daarvan haar asielaanvraag niet als manifest ongegrond kan beschouwd worden, gelet op de ernstige middelen die ze heeft aangehaald tegen de andere onderdelen van de motivering;
Dat de eiseres het niet zo belangrijk vond om te vermelden dat de bewaker zijn fiets bijhad, omdat ze ook niet het hele traject per fiets hebben afgelegd, maar dat ze bij het vertrek niet op de fiets zat van de bewaker, maar dat ze toen probeerden om zonder te veel rumoer en zonder te veel op te vallen, te vertrekken van de gevangenis;
Dat het pas even verder was dat de eiseres achterop de fiets ging zitten, toen ze zich verder van de gevangenis bevonden;
Dat men toch niet in alle ernst kan beweren dat dit tot de kern van het verhaal van de eiseres behoort en vermag haar geloofwaardigheid te ondermijnen, gelet op het overigens coherente verhaal van de eiseres, dat vrij is van contradicties en op de ernstige middelen die zij inroept tegen de bestreden beslissing;
Dat dit enkele element in leder geval niet volstaat om de bestreden beslissing te motiveren en de asielaanvraag van de eiseres reeds in het stadium van de ontvankelijkheid af te wijzen;
Dat vervolgens de bestreden beslissing stelt dat het rapport van de Pater Herman niets vermag te veranderen aan de gedane vaststellingen en dat dit rapport eerder de geloofwaardigheid van haar relaas zou ondermijnen dat bevestigen;
Dat dit niet ernstig is als men het rapport van Pater Herman als niet dienstig afdoet op basis van totaal onbetrouwbare beweringen van de Congolese regering, terwijl het rapport van Pater Herman wordt bevestigd door talrijke andere rapporten van onafhankelijke en onpartijdige mensenrechtenorganisaties (stukken 2, 5 en 6);
Dat tenslotte het feit dat de broer van de eiseres geen gevolg heeft geven aan een oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zijn asieldossier is afgesloten niet een geldige motivering is om de asielaanvraag van de eiseres af te wijzen, gezien de broer van de eiseres niet wenste zijn asielprocedure verder te zetten om professionele, religieuze en professionele redenen;
Dat aan de eiseres nooit is gevraagd waarom haar broer zijn asielprocedure niet heeft verdergezet, zodat zij nooit heeft kunnen uitleggen dat haar broer, die nu pastoor is in Perbaix, door zijn religieuze overste werd aanbevolen om de asielaanvraag te laten vallen, zodat hij eigenlijk onder druk werd gezet om af te zien van zijn asielaanvraag;
Dat hij niet zijn asielaanvraag kon verderzetten tegen de wensen van zijn religieuze en professionele overste in, die hem voldoende waarborgen kan geven dat hij in België kan blijven, zolang zijn veiligheid dit vereist;
Dat de bestreden beslissing zich met kan baseren op dit motief zonder aan de eiseres de kans te geven dit uit te leggen;
Dat ook daarom de bestreden beslissing manifest verkeerd gemotiveerd is, in strijd met de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, evenals met het artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;";

3.2.1. Overwegende dat verzoekster een manifest gebrek aan motivering aanvoert wat een schending uitmaakt van de artikelen 48 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, (A), 2, van de Vluchtelingenconventie;

3.2.2.1. Overwegende dat vooreerst dient opgemerkt dat, met betrekking tot de schending van artikel 1, paragraaf A, lid 2 van de Conventie, dit Internationaal Verdrag betreffende de status van de vluchtelingen geen directe werking heeft in de interne rechtsorde; dat, wat de opgeworpen schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet betreft, kan worden opgemerkt dat artikel 48 zich beperkt tot het poneren van een algemeen recht om als vluchteling te worden erkend indien men voldoet aan de voorwaarden; dat personen die zich beroepen op de Vluchtelingenconventie niet automatisch asiel verkrijgen; dat hiervoor een bepaalde procedure dient te worden gevolgd, die onder meer een ontvankelijkheidsfase inhoudt; dat de ontvankelijkheid van een asielaanvraag wordt beoordeeld aan de hand van de criteria vernoemd in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat het met toepassing van dit artikel 52 van de Vreemdelingenwet is dat verzoekers asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard;

3.2.2.2. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en een manifest gebrek aan motivering opwerpt;

3.2.2.2.1. Wat betreft de actualiteit en de relevantie van het rapport van pater Herman voor de beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekster;

3.2.2.2.1.1. Overwegende dat verzoekster de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt dat hij het belang van het rapport in twijfel trekt voor de beoordeling van haar vrees omdat zij zelf niet in het rapport wordt geciteerd, terwijl zij wordt vervolgd omdat haar broer is gevlucht uit Congo en is kunnen ontsnappen uit de gevangenis, dat overigens recent een andere broer van verzoekster werd gearresteerd; dat daarnaast verzoekster verwijt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het rapport van pater Herman als niet meer actueel beoordeelt zonder in de bestreden beslissing aan te wijzen op welke objectieve bronnen hij deze bewering baseert; dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar mensenrechtenrapporten die de inhoud van het rapport van pater Herman bevestigen en stelt dat de beslissing een manifest verkeerde interpretatie hanteert van de gebeurtenissen waarover pater Herman heeft gerapporteerd, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel baseert op beweringen van de Congolese overheid zelf; dat bovendien verzoekster stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit stadium van de ontvankelijkheid enkel mag onderzoeken of haar asielaanvraag niet manifest ongegrond of onontvankelijk is, dat zij wel degelijk haar vrees aannemelijk heeft gemaakt omdat haar verhaal coherent is en vrij van contradicties en dat de elementen die zij aanhaalt in overeenstemming zijn met de algemene gekende situatie in Congo;

3.2.2.2.1.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar het door verzoekster voorgelegde verslag van pater Herman en dat wordt vastgesteld

dat verzoekster niet wordt vermeld in het verslag; dat uit de beslissing bijgevolg niet kan worden afgeleid dat het belang van het verslag in twijfel wordt getrokken, aangezien het is onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uitdrukkelijk is opgenomen in de motivering van zijn beslissing; dat, met het nieuwe feit dat verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening kon houden aangezien de arrestatie van haar broer zich situeert na de betekening van de beslissing; dat bovendien verzoekster heeft nagelaten dit nieuwe gegeven in haar verzoekschrift met concrete en relevante gegevens aan te tonen; dat uit de bestreden beslissing inderdaad niet blijkt op welke bronnen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd om te oordelen dat het verslag van pater Herman niet langer actueel is; dat anderzijds wordt opgemerkt, met betrekking tot de verwijzing naar de mensenrechtenrapporten, dat dergelijke rapporten niet dienstig kunnen worden aangevoerd zonder dat deze gegevens op de persoonlijke situatie van de kandidaat-vluchteling worden betrokken; dat verzoekster de vrees voor vervolging in concreto moest aantonen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steeds rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen; dat verzoekster de algemene teksten waarnaar zij verwijst op geen enkele wijze staaft met relevante en concrete gegevens, zodat zij de in de bestreden beslissing gemaakte overwegingen niet weerlegt; dat artikel 52, § 2, 2/, bepaalt dat een asielaanvraag onontvankelijk kan worden verklaard wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees in de zin van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève; dat, naast een coherent, geloofwaardig en aannemelijk verhaal zonder tegenstrijdigheden, er ook aanwijzingen dienen te zijn waarbij het bestaan van een vrees voor vervolging wordt aangetoond; dat ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging vereisen dat het asielrelaas samenhangend, niet tegenstrijdig en waarschijnlijk is; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster haar vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt omdat er aan de ernst van haar vrees sterk wordt getwijfeld : enerzijds, omdat zij niet rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen die haar broer hebben doen vluchten en, anderzijds, omdat een aantal tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnen; dat bijgevolg uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielrelaas niet als samenhangend, coherent en waarschijnlijk kan worden beschouwd zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 52, § 2, 2/ van de Vreemdelingenwet niet heeft geschonden; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.2.2.2.2. Wat de problemen van haar broer heeft;

3.2.2.2.2.1. Overwegende dat, waar verzoekster, de stelling in de bestreden beslissing dat haar broer niet genoeg problemen heeft gekend, de weigering van haar verblijf niet kan motiveren; dat het niet dienstig kan zijn voor de bestreden beslissing om haar vrees

voor vervolging te minimaliseren door te stellen dat haar broer slechts één keer is ondervraagd en daarna geen problemen heeft gehad, terwijl zij wel degelijk is gearresteerd, mishandeld en vastgehouden;

3.2.2.2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoeksters asielaanvraag; dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat haar broer na een korte ondervraging in 1997 ongemoeid werd gelaten, dat verzoekster niet rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen die haar broer hebben doen vluchten en dat verzoekster een aantal tegenstrijdige en foute verklaringen heeft afgelegd; dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn; dat een verder onderzoek van dit onderdeel van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.2.2.2.3. Wat de relativering van verzoeksters vrees voor vervolging betreft;

3.2.2.2.3.1. Overwegende dat verzoekster stelt dat het feit dat zij niet rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen die haar broer hebben doen vluchten, van generlei belang is aangezien het voldoende is om een familielid te zijn van een politiek opposant om ook te worden vervolgd, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het geheel van de elementen van haar relaas, met name dat de militairen haar vervolgden wegens het verbergen van documenten van haar broer met betrekking tot de Hutu-vluchtelingen; dat zij bovendien stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verhaal manifest verkeerd heeft geïnterpreteerd door te stellen dat zij na amper twee dagen is “vrijgelaten”, terwijl zij “ontsnapt” is uit de gevangenis;

3.2.2.2.3.2. Overwegende dat verzoekster zich in haar uiteenzetting beperkt tot het formuleren van een algemene bewering, namelijk dat het voldoende is om een familielid te zijn van een politiek opposant om ook te worden vervolgd, zonder dit te staven met relevante en concrete gegevens; dat in het eerste deel van de bestreden beslissing, met name de weergave van de feiten zoals uiteengezet door verzoekster, het element “dat militairen haar vervolgden wegens het verbergen van documenten van haar broer” is opgenomen; dat uit de motivering van de beslissing blijkt dat aan dit element geen geloof wordt gehecht wegens een tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen; dat er bijgevolg niet kan worden gesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen van haar relaas; dat in de bestreden beslissing staat : “De ernst van betrokkenes persoonlijke vrees voor vervolging wordt ook

ondermijnd door haar verklaringen als zou ze begin mei 1999 (...) al na twee dagen detentie zijn vrijgekomen"; dat het woord "vrijgekomen" inderdaad kan geïnterpreteerd worden als "vrijgelaten"; dat, anderzijds, uit de neerslag van de feiten in de beslissing, alsook uit de motivering op pagina 3 van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk "ontsnappen" heeft bedoeld; dat het derde onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.2.2.2.4. Wat de komst van pater Herman en haar broer naar België betreft;

3.2.2.2.4.1. Overwegende dat verzoekster stelt dat zij helemaal niet heeft verklaard dat pater Herman in België was tussen mei en september 1997, maar enkel heeft verklaard dat hij naar België is gekomen ergens na de staatsgreep door Kabila, dat bovendien haar in dringend beroep nooit de expliciete vraag is gesteld wanneer pater Herman nu juist naar België is gekomen; dat verzoekster tevens vaststelt dat de notities gemaakt door haar raadsvrouw veel volledediger zijn dan het verhoorverslag opgesteld op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat uit deze aantekeningen duidelijk blijkt dat zij verklaarde niet meer te weten wanneer precies haar broer naar België was gekomen en dat zij verklaarde dat dit eind 1997, begin 1998 moet zijn geweest, dat zij enkel de tijdsperiode kon situeren wanneer haar broer naar België kwam en dat september 1997 (zoals zij verklaarde) ten opzichte van oktober 1997 (wanneer haar broer effectief naar België kwam) niet kan worden beschouwd als voldoende om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondermijnen; dat zij bovendien nooit heeft beweerd dat de eerste stappen die werden ondernomen om haar broer naar België te krijgen pas ná de persconferentie zijn gezet;

3.2.2.2.4.2. Overwegende dat uit het verhoorverslag in dringend beroep blijkt dat verzoekster verklaarde : "Herman kwam naar Brussel en gaf persconferentie (...) Was na de inname van Kinshasa door Kabila" en "Wanneer was die inname van Kinshasa? In mei 97. Daarna kwam Herman naar België."; dat verzoekster niet kan aantonen dat de feitelijke vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gevolgtrekking die hij daaruit afleidt, met name dat pater Herman ná mei 1997 naar België zou zijn gereisd, terwijl uit het verslag blijkt dat hij tot 23 september 1997 onafgebroken in Congo verbleef en dat verzoeksters verklaring bijgevolg tegenstrijdig is met de gegevens vermeld in het verslag van pater Herman, onredelijk is; dat de notities van verzoeksters raadsvrouw geen deel uitmaken van het administratief dossier; dat uit het verhoorverslag in dringend beroep blijkt dat verzoekster tot tweemaal toe uitdrukkelijk verklaarde dat haar broer in 1998 naar België kwam, terwijl verzoekster tijdens het eerste interview verklaarde dat hij in september 1997 naar België kwam; dat in de bestreden beslissing de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat haar verklaring in dringend beroep hierover in tegenspraak is met haar verklaring tijdens het eerste interview en met de documenten in het dossier van haar broer waaruit blijkt dat hij op 18 oktober 1997 in België aankwam; dat verzoekster niet kan aantonen dat de feitelijke vaststellingen van de

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn; dat uit de verhoorverslag in dringend beroep inderdaad niet blijkt dat verzoekster beweerde dat de voorbereiding van haar broers vertrek zich situeert ná de persconferentie; dat wel uit haar verklaringen blijkt dat haar broer ná de persconferentie problemen had in Congo en dat voorbereidingen werden getroffen om haar broer te laten vertrekken naar België; dat uit verzoeksters verklaring kan worden afgeleid dat de persconferentie en de problemen die daaruit volgden aanleiding waren om te beginnen met de voorbereiding van zijn vertrek; dat uit niets blijkt dat de gevolgtrekkingen die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afleidt uit bovenvermelde verklaring kennelijk onredelijk is; dat het vierde onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.2.2.2.5. Wat de huiszoeking door de militairen betreft;

3.2.2.2.5.1. Overwegende dat verzoekster stelt dat zij nooit de dubbelzinnige zin “ze deden alsof ze het huis doorzochten” heeft uitgesproken;

3.2.2.2.5.2. Overwegende dat uit het verhoorverslag, opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat zij wel degelijk deze verklaring zou hebben afgelegd; dat verzoekster zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de neerslag van haar uiteenzetting op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat bovendien verzoekster in de loop van de procedure nooit enig voorbehoud hieromtrent heeft gemaakt; dat bovenal eraan wordt herinnerd dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het vijfde onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.2.2.2.6. Wat het traject afgelegd door verzoekster en de bewaker na de ontsnapping betreft;

3.2.2.2.6.1. Overwegende dat verzoekster stelt dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken altijd zeer kort is en dat steevast de asielaanvragers eraan worden herinnerd dat zij enkel de hoofdzaken dienen te vertellen; dat verzoekster meende dat het feit dat haar bewaker een fiets bij zich had slechts een detail was; dat dit enkele feit overigens niet tot de kern van haar verhaal behoort en haar geloofwaardigheid niet vermag te ondermijnen; dat ten slotte verzoekster stelt dat de bestreden beslissing zich niet kan baseren op het motief dat haar broer geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zijn asieldossier is afgesloten, zonder haar de kans te geven dit uit te leggen;

3.2.2.2.6.2. Overwegende dat verzoekster de tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te stellen dat het vermelden van de “fiets” voor haar slechts bijzaak was en zij zich strikt hield aan de instructies zich te beperken tot het vermelden van hoofdzaken; dat dit echter niet verklaart waarom verzoekster wel uitdrukkelijk verklaarde dat de bewaker haar “te voet”

naar huis bracht; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel de opmerking maakt dat de asielaanvraag van haar broer geen enkel ander element bevat dat de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermag te wijzigen; dat uit niets blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gegeven dat haar broer geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zijn dossier is afgesloten als motief in de bestreden beslissing gebruikt; dat het zesde onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.2.2.4. Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat in een eerste deel de feiten gedetailleerd en precies worden weergegeven die resulteren uit de neerslag van de verklaringen van verzoekster tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat in een tweede deel de verklaringen van verzoekster op nauwkeurige wijze worden onderzocht in de globale context van haar asielaanvraag; dat de motieven worden geconcretiseerd en gestaafd door een aantal precieze voorbeelden; dat de juistheid en pertinentie ervan niet worden weerlegd door verzoekster; dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het enig middel in zijn geheel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. LIEVENS. **A. BEIRLAEN.**